

ΒΙΡΓΙΝΙΑ ΧΡΥΣΟΥΛΑΚΗ

Η βροχή των ήλιων

εικονογράφηση

ΕΙΡΗΝΗ ΔΕΡΜΙΤΖΑΚΗ

Η Βιργινία Χρυσουλάκη γεννήθηκε στην Αθήνα αλλά έζησε τα παιδικά της χρόνια στην Κρήτη. Πραγματοποιώντας ένα παιδικό σχεδόν όνειρο, έγινε εκπαιδευτικός σπουδάζοντας στη Φιλοσοφική Σχολή Αθηνών. Τα τρία της αγοράκια έγιναν πηγή έμπνευσης, δίνοντάς της το κίνητρο να γράψει σε μορφή παραμυθιού όλα όσα θέλει να μοιραστεί μαζί τους...

virgmann@yahoo.gr

Η Ειρήνη Δερμιτζάκη γεννήθηκε το 1982 στη Σητεία. Σπούδασε Βιομηχανικό Σχέδιο και θέατρο στην Ελλάδα, και κινηματογράφο στο Λονδίνο. Γράφει σε διάφορα ιστολόγια και περιοδικά λογοτεχνίας. Έχει επίσης γράψει διάφορα κείμενα για το ραδιόφωνο, για comics, θεατρικά κείμενα και σενάρια για ταινίες μικρού μήκους. Έχει κερδίσει τρία βραβεία διηγήματος. Τα τελευταία δυο χρόνια ζει και εργάζεται στο Λονδίνο.

www.riraki.com

ΒΙΡΓΙΝΙΑ ΧΡΥΣΟΥΛΑΚΗ

Η ΣΠΟΡΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Εικονογράφηση:
Ειρήνη Δερμιτζάκη

Βιργινία Χρυσουλάκη, Η σπορά του ήλιου
ISBN: 978-618-5040-30-7
Οκτώβριος 2013

Εξώφυλλο, Εικονογράφηση:
Ειρήνη Δερμιτζάκη,
www.riraki.com

Επιμέλεια, Διορθώσεις:
Ευρυδίκη Αμμανατίδου
<http://evriam.blogspot.gr>

Σελιδοποίηση:
Ηρακλής Λαμπαδαρίου,
www.lampadariou.eu

Εκδόσεις Σαίτα
Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα
Τ.: 2510 831856
Κ.: 6977 070729
e-mail: info@saitapublications.gr
website: www.saitapublications.gr

Σημείωση: Η γραμματοσειρά που χρησιμοποιήσαμε είναι προσφορά του Aka-acid (www.aka-acid.com).

Άδεια Creative Commons
Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική
χρήση - Όχι Παράγωγα Έργα 3.0 Ελλάδα

Με τη σύμφωνη γνώμη του συγγραφέα και του εκδότη, επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη ή αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:
<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

Αφιερωμένο στα τρία αγοράκια μου...

Ένα μικρό σπίτι έξω από ένα χωριό, στο νησί του ήλιου. Και μια αυλή χωμάτινη, με δέντρα από εκείνα που φτιάχτηκαν για να χαρίζουν τον ήλιο τους στις όμορφες στιγμές. Στιγμές που οι άνθρωποι μαζεύονται για να φάνε, να πιούνε και να γλεντήσουνε...

Σ' αυτό το σπιτάκι μεγάλωσε ένα κορίτσι που το λέγανε Μαρία και είχε δυο μάτια γαλανά και τα μαλλιά μαύρα και μεταξένια. Αγαπούσε το νησί της, το χωριό της και το σπίτι της, μα περισσότερο αγαπούσε, εκείνη τη χωμάτινη αυλή. Γιατί έζησε εκεί στιγμές όμορφες και χαρούμενες κοντά σε φίλους και μια οικογένεια λίγο τρελούτσικη αλλά πάντα ενωμένη -ή σχεδόν πάντα- που έβρισκε συχνά πυκνά αφορμές να ξεφαντώνει, να το ρίχνει στον χορό και το τραγούδι, κι ας ήταν οι πιο πολλοί φάλτσοι σαν καραμούζες!

Η Μαρία μεγάλωσε, μαζί με τα δέντρα της αυλής της, κι έγινε κοπέλα χαριτωμένη και ζωηρή -αυτό το τελευταίο, λίγο την προβλημάτιζε τη μάνα της, αλλά εδώ που τα λέμε κρυφά καμάρωνε για την κόρη, όπως κάθε μάνα για το παιδί της!

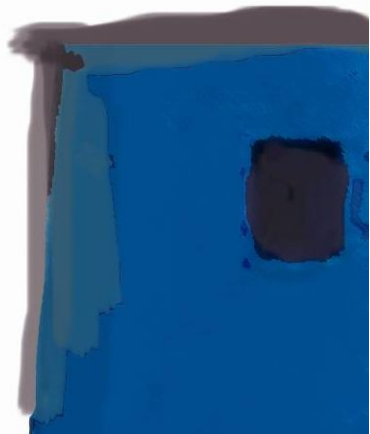
Κι όπως γίνεται συνήθως στα παραμύθια -δε θα την ωραίο να αλλάξουμε εμείς τώρα τη συνήθεια- γνώρισε ένα καλό κι όμορφο παλικάρι. Στα δικά της τα μάτια δηλαδή φαινόταν για πεντάμορφος, ειδικά όταν χανόταν στο βλέμμα του, ένα πέλαγος ανθρωπιάς και καλοσύνης. Κι εκείνος την αγάπησε τη Μαρία, γιατί του άρεσαν τα θλιμμένα της μάτια που έδειχναν να κρύβουν κάτι σπάνιο κι αθηινό. Μα για να είμαστε κι εμείς αθηινοί σαν τα μάτια της Μαρίας, δεν ήταν πάντα όλα όμορφα, ούτε χαρούμενες όλες οι στιγμές. Κάποιες φορές ο ουρανός έδειχνε να σκοτεινιάζει κι η λύπη πηλοσίαζε με το μαύρο της πέγλο την καρδιά της Μαρίας. Ήταν εκείνες οι φορές που έπρεπε να αποχωριστεί κάτι ή κάποιον που αγαπούσε πολύ, όπως τότε που χάθηκε το μικρό της κατσικάκι, εκείνο το μαυριδερό που της έκανε έναν ολόκληρο χειμώνα παρέα και σαν έφτασε η άνοιξη ηες κι άνοιξε η γη και το κατάπτε. Ή σαν τότε που, από λάθος της μάνας της, έπεσε η κούκλα της η αγαπημένη, εκείνη με την ανθρώπινη μιλιά που της είχε στείλει ο θεός από την Αυστραλία, κι έσπασε, και πια δεν ξαναμίησε. Και εκείνες τις φορές, που το κορίτσι μας ήταν στ' αλήθεια λυπημένο, τα γαλανά μάτια δάκρυζαν, κι έπεφταν τα δάκρυα στη χωμάτινη αυλή και την πότιζαν με την αημύρα τους. Κι εκεί συνέβαινε κάτι μαγικό, που όμως δεν είναι ακόμη η ώρα να το μάθετε!

Ο καιρός περνούσε σαν το νεράκι που τρέχει στο ποτάμι του χωριού, άηχοτε ήρεμο και γαργαριστό κι άηχοτε αγριεμένο και ορμητικό, κουβαλώντας λύπες και χαρές ανακατεμένες. Καμιά φορά μάλιστα τόσο πολύ μπηέκονταν τα δυο που δεν ήξερε κανείς: να κλάψει ή να γελάσει; Και η μεγάλη χαρά έκανε την καρδιά να θέλει με λαχτάρα να πετάξει μα η θλίψη την κράταγε κάτω χαμηλά, και μπερδεύονταν το γέλιο με το δάκρυ της Μαρίας που έπεφτε στη χωμάτινη αυλή.

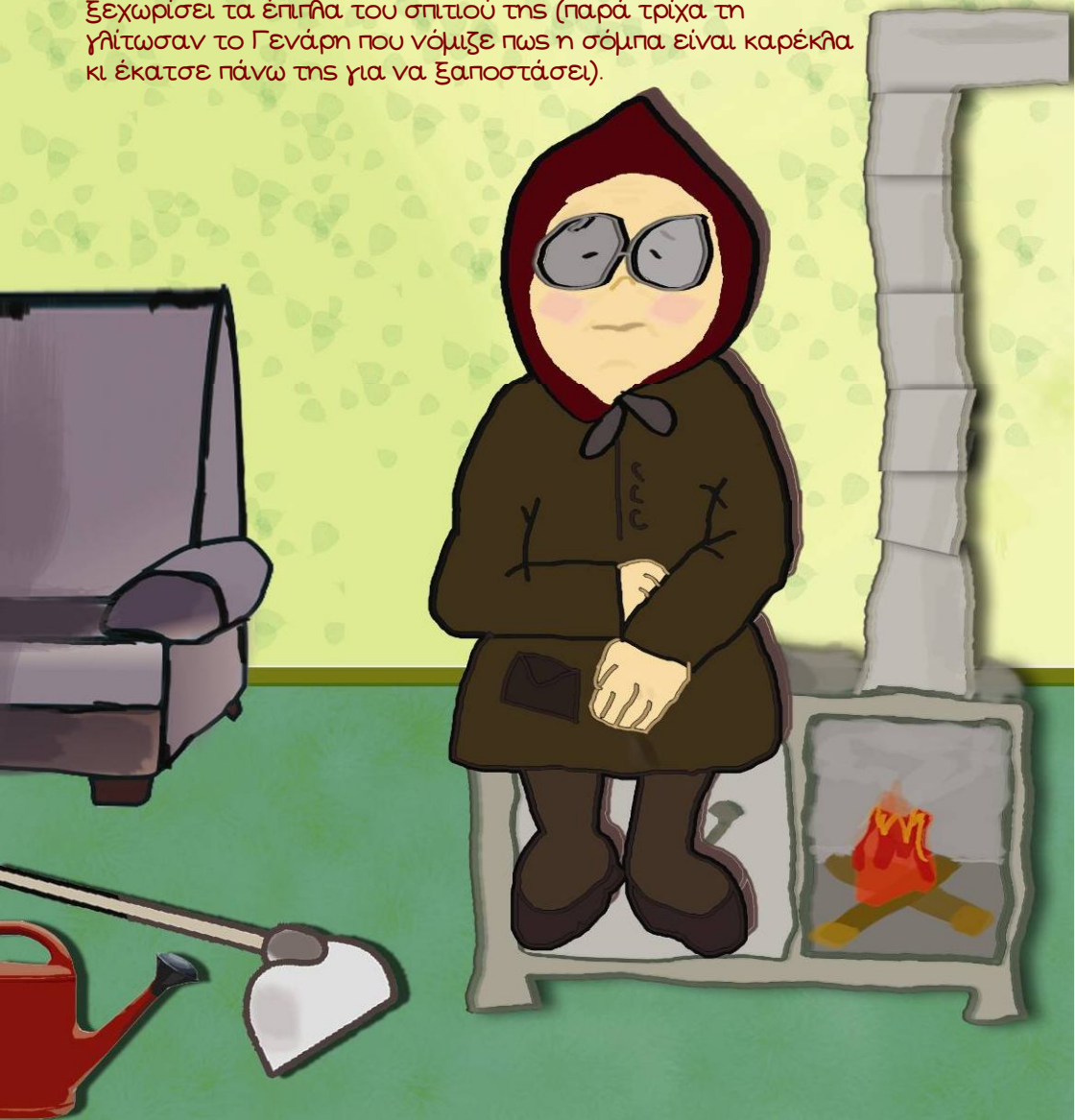

Κι έτσι έγινε κι εκείνη την ευλογημένη μέρα που στην εκκλησία του χωριού τη στεφάνωσε ο παπά Νικόλας με τον καλό της τον Μανούσο, ενώ λίγη ώρα μετά έφευγε για το παντοινό του ταξίδι ο παππούς της ο Αντώνης, ο καλοσυνάτος γέροντας που ήταν για εκείνη το απάνεμο λιμάνι στις φουρτούνες της ζωής.

Μα την πιο μεγάλη χαρά έμελε να τη νιώσει λίγα χρόνια μετά, όταν στο μικρό νοσοκομείο της κοντινής επαρχιακής πόλης αντίκρισε για πρώτη φορά το μικροσκοπικό και ζαρωμένο μουτράκι του γιου της. Η αγάπη της για τον Μανούσο είχε πάρει τη μορφή αυτού του μωρού που έδειχνε στα μάτια της -και στα μάτια του άντρα της- το ομορφότερο του κόσμου! Στρατιές οι συγγενείς παρέλασαν από το σπίτι να ευχηθούν για το νεογέννητο. «Ίδιος ο πατέρας του» έλεγαν όσοι είχαν ακόμη και μακρινή συγγένεια με τον Μανούσο. «Φτυστός η μάνα του καλέ!» έλεγαν οι συγγενείς της Μαρίας, ακόμη και η προγιαγιά της που είχε καταρράκτη στα μάτια και δεν μπορούσε να ξεχωρίσει τα έπιπλα του σπιτιού της (παρά τριχα τη γλίτωσαν το Γενάρη που νόμιζε πως η σόμπα είναι καρέκλα κι έκατσε πάνω της για να ξαποστάσει).

Μα και σε τούτη τη χαρά η Μαριώ μας έπρεπε πάλι να δακρύνει.

«Φεύγω φιλενάδα», της λέει ένα πρωινό η Ντενίζ, η καλή της η γειτόνισσα, και κρατούσε στα χέρια της το μωρό της Μαρίας.

«Αχ, αγοράκι μου, δε θα σε δω να μεγαλώνεις!»

Η Ντενίζ ήταν εκτός από γειτόνισσα και αδελφική φίλη. Ήταν Ξένη, μα χρόνια πριν, η τύχη την έφερε στην άκρη αυτού του νησιού. Μικρό κορίτσι ήταν τότε η Μαρία και η Ντενίζ, που είχε μια μεγάλη καρδιά, έγινε η μεγάλη της αδελφή. Δίπλα στη χαρά της, μα ακόμη περισσότερο στη λύπη της, έγινε πολύτιμη φίλη. Τώρα όμως έπρεπε να επιστρέψει στη μακρινή χώρα της, εκεί όπου ζούσε η μητέρα της. Ο πατέρας της έφυγε από τη ζωή και η καημένη η γριούλα είχε ανάγκη από φροντίδα. Έτσι κι αλλιώς τα τελευταία χρόνια την έτρωγε η νοσταλγία για την πατρίδα της και ούτε η μεγάλη αγάπη της Μαρίας και των άλλων χωριανών -τέτοιος χρυσός άνθρωπος που ήταν, όλοι στο χωριό τη λάτρευαν- έφτανε για να την παρηγορήσει.

Την ημέρα του αποχαιρετισμού είχε συνεφιά και η Μαρία βγήκε στην αυλή της για να κλάψει χωρίς να τη βλέπει ο μικρός της. Στα χέρια της κρατούσε ένα φυλαχτό που της άφησε η φίλη της, δώρο για το μικρό της αγόρι. Τα δάκρυά της πότισαν για μια ακόμη φορά το χώμα.

Σε τούτο το χώμα, στην όμορφη και φιλόξενη αυλή, μεγάλωσε το μικρό αγόρι του Μανούσου και της Μαρίας, ο Αντώνης, που πήρε το όνομα του προπάππου του.

Ήταν ένα ζωηρό και χαριτωμένο παιδάκι που λάτρευε τα ζώα, όπως και η μάνα του, και την μπάλα, όπως και ο πατέρας του. Σαν

το μικρό κατσικάκι -γιατί τα κατσικάκια δεν έλειπαν ποτέ από την αυλή- έτρεχε ο μικρός

Αντώνης να μάθει τις ντρίπλες που

του έδειχνε ο Μανούσος.

Μπερδεύονταν τότε τα

μικρά ποδαράκια,

κατσικίσια και παιδικά, και

η μια τούμπα διαδεχόταν

την άλλη! Γέλια ατελείωτα

έκανε ο μικρός με

αυτές τις τούμπες.

Τον κοιτούσε η

μάνα του από δίπλα

και γελούσε κι αυτή.

Φώναζε και την

καινούρια

γειτόνισσα και φίλη

να καμαρώσει το

βαφτιστήρι της!

Γιατί, ξέχασα να σας το πω, στο σπίτι που έμενε η Μτενίζ ήρθε λίγες μέρες μετά μια νεαρή κοπέλα κι έστησε το εργαστήρι της. Έφτιαχνε όμορφα πράγματα με πηλό, τα ζωγράφιζε με όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου και στόλιζε τον κήπο της, αλλά και τις αυλές των γειτόνων. Έτσι αντάμωσε με τη Μαρία, κι αμέσως έγιναν φίλες, σαν να γνωρίζονταν από πάντα. Κι όταν ο Μανούσος και η Μαρία της πρότειναν να γίνει η νονά του μικρού τους δεν το σκέφτηκε δεύτερη φορά! Γέμισε με πήλινα παιχνίδια το δωμάτιό του, όλα δώρα από τη νονά.

Κουδουνίστρες, όταν ήταν ακόμη μωρό, αυτοκινητάκια και τρένα αργότερα, και πεταλούδες για τον τοίχο.

Αυτό που άρεσε όμως πιο πολύ από όλα στον Αντώνη, όταν πια ήταν αρκετά μεγάλος για να τρέχει στην αυλή, ήταν ένα μικρό ποτιστήρι με αληθινές τρυπούλες, που το γέμιζε νερό και πότιζε τα λουλούδια όπως έβλεπε τη μάνα του να κάνει. Κι όπως έτρεχε να ποτίσει τα γεράνια και τις τριανταφυλλiές, άρχισε να ανακαλύπτει στις γωνiές τις αυλής μικρές μικρές

πακκουβίτσες...

Κι εκεί μέσα ήταν κρυμμένο το μυστικό που σας υποσχεθήκαμε να μάθετε!

Γιατί όλα τα προηγούμενα χρόνια που η Μαρία σκύβοντας, έριχνε τα δάκρυά της στο χώμα της αυλής, κάτι πραγματικά θαυμάσιο και πολύ παράξενο γινόταν: οι σταγόνες που έπεφταν από τα μάτια της, μόλις ακουμπούσαν στο χώμα, γίνονταν σκληρές κι άλλαζαν χρώμα, σαν σπόροι έτοιμοι για φύτεμα. Και το χώμα βούλιαζε λιγάκι και τους αγκάλιαζε για να μη χαθούν με τον αέρα και τη βροχή.

Ποτέ η Μαρία, αλλά και κανείς άλλος, δεν είχε προσέξει αυτές τις μαγικές λακκουβίτσες, ήταν άδηλωστε πολύ μικρές. Ο Αντώνης όμως τις πρόσεξε -τα παιδικά ματάκια βλέπουν περισσότερα πράγματα από τα μάτια των μεγάλων. Και τις πότιζε με αφοσίωση, περιμένοντας να δει τι θα βγάλουν.

Έτσι πέρασε λίγος καιρός και η κοιλίτσα της Μαρίας άρχισε πάλι να φουσκώνει! Όλοι ήταν χαρούμενοι, γιατί ένα νέο μωρό θα ερχόταν στην οικογένεια. Ο Αντώνης είχε μεγάλη αγωνία και χαρά. Επιτέλους θα είχε λίγη παρέα στα παιχνίδια του στην αυλή και κάποιον με δυο πόδια να του μαθαίνει ποδόσφαιρο (τα μαθήματα με το κατσικάκι, όπως καταλαβαίνετε, είχαν οδηγηθεί σε πλήρη αποτυχία).

Ήταν καλοκαιράκι όταν το καινούριο μωρό αποφάσισε να έρθει. Η Μαρία με τον Μανούσο πήγαν πάλι στο νοσοκομείο για να υποδεχτούν εκεί το νέο μέλος της οικογένειας: Ένα αγοράκι στρουμπουλό και κατάξανθο, όμορφο σαν τον ήλιο. Τι χαρά ήταν πάλι εκείνη, να έχουν ένα ακόμη αγγελούδι στην αγκαλιά τους! Ανυπομονούσαν να επιστρέψουν σπίτι για να μοιραστούν τη χαρά τους με την Αντώνη.

Μα κι εκείνος περίμενε με λαχτάρα να τους δει. Όχι ότι δεν περνούσε καλά με τον παππού και τη γιαγιά, ζωή χαρισάμενη είχε κοντά τους. Αλλά να, ήθελε επιτέλους να γνωρίσει τον καινούριο αδελφό. Είχε όμως και μια έκπληξη για τους γονείς του κι ανυπομονούσε να τους τη δείξει. Και τι όμορφη έκπληξη!

Ήταν Κυριακή, η μέρα που η Μαρία με τον Μανούσο και το μωρό γύρισαν σπίτι. Και μόλις άνοιξαν την αυλόπορτα, τι να δουν!

Σε όλες τις γωνιές του κήπου -όπου ο Αντώνης είχε ανακαλύψει κάποια μικρή λακκούβα και την πότιζε- είχαν φυτρώσει όμορφα κίτρινα, κατακίτρινα, μεγάλα ηλιοτρόπια! Κάθε δάκρυ είχε γίνει κι ένας σπόρος.

Και τώρα, όπου και να γύριζε το βλέμμα της η Μαρία, έβλεπε το ζεστό χρώμα του ήλιου να την καλωσορίζει παρέα με τον γιο της.

«Δες μαμά!» φώναξε ο μικρός όλο χαρά, «κοιτάζουν τον ήλιο!»!

Αλήθεια, τα ηλιοτρόπια είχαν στρέψει το κεφαλάκι τους στον ήλιο.

Γύρισε η Μαρία το βλέμμα της ψηλά, εκεί που έδειχνε ο γιος της. Ο ήλιος έλαμπε και χάιδευε τρυφερά με τις ακτίνες του τη Μαρία και την οικογένειά της.

«Ευχαριστώ», ψιθύρισε νιώθοντας την καρδιά της να ρημμυρίζει από ευγνωμοσύνη.

Έλαμπε ολόλαμπρος μες στο μεσημέρι, σαν να χαμογελούσε κι εκείνος από ψηλά, ζεσταίνοντας τα σπίτια και τις καρδιές των ανθρώπων σε εκείνο το μικρό χωριό, στην αυλή τη χωμάτινη, στο νησί του ήλιου!

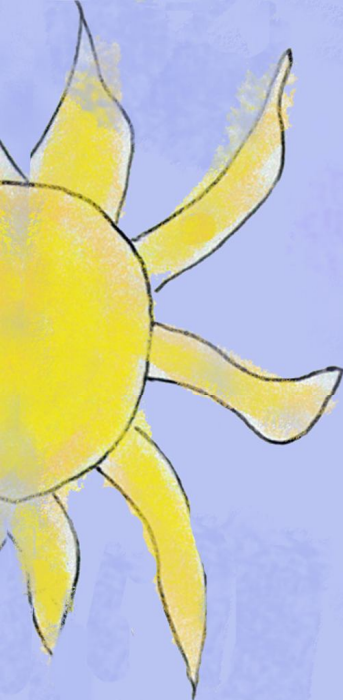
Αφήστε τα βιβλία
να πετάξουν
ελεύθερα!

Η ιδέα για τις **Εκδόσεις Σαΐτα** ξεπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα νέων συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι Εκδόσεις Σαΐτα επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της **αγάπης** για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της **δημιουργικότητας**,
ο ζέφυρος της **καινοτομίας**,
ο σιρόκος της **φαντασίας**,
ο λεβάντες της **επιμονής**,
ο γραιγος του **οράματος**,
καθοδηγούν τη σαΐτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε
τα βιβλία να πετάξουν ελεύθερα!

Στο νησί του ήλιου, σ' ένα μικρό χωριό, ένα κοριτσάκι, η Μαρία, κρύβει ένα μυστικό στα δάκρυα των ματιών της. Ο καιρός περνάει, το κοριτσάκι μεγαλώνει, παντρεύεται, γίνεται μητέρα. Και μιας και η ζωή φέρνει χαρές και λύπες, έτσι και η Μαρία πότε γελάει και πότε κλαίει. Τι συμβαίνει όμως όταν τα δάκρυα της πέφτουν στο χώμα;

